

ALOIS VOLKMAN

IN MEMORIAM

ISBN 978-80-254-8393-0

9 788025 483930

IN MEMORIAM

E D I C E
VIA FACTI

ALOIS VOLKMAN

IN MEMORIAM

Náboženská obec CČSH
Praha 10 – Vršovice

Praha 2010

MOTTO:

*Poezie o smrti není popřením života,
ale ostnem, který zvyšuje lásku k němu.
Jen žabí horizonty končí u zdi hřbitova.*

FRANTIŠEK HALAS

*Tam turpe est mortem fugere quam
ad mortem confugere.
(Je stejně hanebné utíkat před smrtí,
jako utíkat se ke smrti.)*

SENECA mladší

UMĚNÍ AESKULAPOVO

Vidět každého pacienta
očima tiskaře pohřebních oznámení.

A jménem veškerého příbuzenstva
nevykonáš nikdy pro něj dost.

EXITUS LAETALIS

Lety lékařské praxe
se přesvědčuji
jak bleskově
a nečekaně lze zemřít
jak trpitelsky
a k nedočkání umírat.

Tato dialektika smrti
je učením života.

NOČNÍ SLUŽBA

...puls nehmatný
ozvy neslyšné
dech zastavený
zornice bez reakce.

Hodinky na jeho ruce
jdou dál...

ŠOFÉR SANITKY

V kolika případech
dokázal ujet
s pacientem smrti.
Dnes k ránu ho dohonila
na nemocniční posteli.

Ta nemá kola.

Všemožně snažíme se
doběhnout smrti.
Ach ano doběhnout ji.
Ale v kterém slova smyslu?

VĚC PARADOXU

Oč se prodlužuje věk
lidského života
o to se zkracuje rychlost
o něj přijít.

BABIČKA

(† 1974)

V dobách kdy ženy byly ovládány
valchami a vařečkami
tys ovládla mechanismus
šicích strojů s člunkem
centrální cívky.

Pro struny bavlnek a hedvábí
komponovalas novou technikou
skladby krajek i vyšívavých aplikací.
Skladby hrané na jedinou strunu.
A ouška jehel co tě poslouchala
měla absolutní sluch.
A z „šicí mašiny“ byl nástroj
k prstokladu stehů.

Pro nové majitelky singrovek
vedlas hodiny vyšívání
pořádané touto známou firmou.

Každý jsme šitý spodní nití
máme svůj rub.
A člunek mozku z něhož odvíjí se
nit našich myšlenek
k vyšivkám slov. Slova která chytí.

I život znalas důvěrněji po rubu.
Snad jsem ti bezděčně zjasňoval jeho líc.
Abys ji mohla ve mně pohladit
na žádný rub už nemyslí.

Ne život není delší nežli steh.
A mezi dvěma
probíhají všechny jeho děje.
Mezi dvěma vpichy.
Druhý do země je.

(úryvek)

DĚDA

(číslo vězně Z.ST.1236/45, † 1960)

Nevykonals na světě nic výjimečného.

Zůstane po tobě
několik škopků puten rozeschlých
co pro tebe nepřestanou slzet –
pivovarnický bednáři.

Do sebe uzavřený
po vzoru tvrdohlavých sudů.

Na dužiny tvých let
narazila smrt svou obroučku...

Myslel sis že i svět
ten kulatý soudek z poledníků
objímaný obroučkami rovnoběžek
že i ten místy ztrouchnivělý
a rozeschlý až k rozpadnutí
by na konec šel opravit
aby z něj alespoň přestala
prosakovat krev.
Jak ho ale dostat
do bednářské dílny?
A ani v tom bys neviděl
nic převratného.
Od čehopak vyučil ses bednářem?

Po letech dřeva
které jsi ručně opracoval
se zadřela ti do krve
filosofie Diogena
žít prostě a moudře a pravdivě
jako víno ve svém sudu.
A uzrát. Uzrát i navzdory
pochybným sklepmistrům.

(úryvek)

Sklidili z prostřených stolů Hané
chléb a sůl potu.
Jen párátka strnišť
po nich zbyla.
Než podzim obrátí ubrusy
a odkryje hnědé desky
o jejichž spodní stranu
se lokty opírají rodáci
na posledním svém sjezdu.

RŮŽE NA KONCI ŘÍJNA

Marně vrhají
svá trnitá kopí
po přízemních mrazících
které je nelítostně rdousí.

S přízemností
je donkichotské bojování.

KREMATORIUM V OLOMOUCI

Fénix s křídly vraženými do oken
barevně roztríštěných na mozaiku
nad hnízdy svých rakví.

Anděl časnosti.
Varhany lkají v jeho hrdle
zařátém do výloh věčnosti.

Padlým Ikarům pod ním
roztavena jsou křídla.

Nač hasit co nás nepálí?
Jen a jen nespálit se –
ohnivzdorný
program
kandidátů žehu.

Až jazyky plamenů
nás poživačně olíznou
budeme víc než prach
než prášek pylu nad bliznou?
Jsme přece víc. A mnohem
před Stvořitelem svým Bohem!

KONEC I. SVĚTOVÉ VÁLKY

(památce JUC. M. Wurma)

Posledním padlým
všech jejích vojenských tažení
byl studující práv
co neobstál ve zkoušce bezpráví.

Chtěl být všude mezi prvními.
Nepočítal s biblickou transakcí
podle níž první budou poslední
a poslední prvními.

Kolik z prvních padlých
zůstalo navždy neznámými...
Žel nezůstalo jen u první války.
Ta další utratila
v životech první poslední.

Kdy bude válka
v posledním tažení?!

SAD RŮŽÍ V LIDICÍCH

Záhony vašich růží
mají trny z ostnatého drátu.
Svědomy národů prosakuje
z těch růžových ran země
která ne a ne se zajizvit.

VII. ZASTAVENÍ

(inspirováno křížovou cestou
sochaře Karla Stádníka)

Vězňové nastoupili na Apell Platz.

Z rozkazu Hauptlagerführera
se každý desátý odsuzuje
k smrti vyhládnutím.

Ďábelské rozpočítadlo smrti:

Ein zwei drei vier...

Zehn těžce dopadlo
na otce čtyř dětí.

Z řady vystoupil nečekaně

Heflink Nummer 16670

Maxmilián Kolbe – kněz.

Šimone této Kalvárie

tys pohotově vzal na sebe

kříž svého spoluvězně

a začal mlčky kázat

evangelium služby a oběti.

I lásku lze vyznat číslem.

MOTTO:

*„Zajedte si do Německa.
V NDR mají dětských botiček ... ve velkém
výběru a levných.“*

(úryvek z rozhovoru v roce 1978)

A já se neubráním nevidět
jednou zahlédnutý snímek
hromady dětských botiček.
Tu ševcovskou horu
na kterou není čím vystoupit
protože všechny nožičky
zůstaly v plynu.

Ta vina nemůže být proclena.

DĚTSKÉ BAČKŮRKY

(dárek od babičky ještě před interrupcí)

Bačkůrky k neroztrhání.

Chodí v nich výčitky
a dupou výčítavě dupou.

Šňůrky nikdy nezavázané
a nezasukované
visí od nich
jako stuhy od věnce.

Dítě odešlo bosé...

IN MEMORIAM PEDIATRA

(† 1971)

Byl stár jako celé století.
Patřil k jeho lepším stránkám.
S dětmi a v dětech
v generacích dětí
přechází do století příštího.
Byl celý z jejich rodu.

Nechal maličkých
přijít k sobě
a za těmi nejmenšími
šel sám.
K dětem se musíš sklánět
nemusíš poklonkovat.
K dětem se musíš umět sklánět.
Ovládal toto umění matky.

Maličkých nechal
přijít k sobě
a dnes už povyrostlí
přicházejí naposledy za ním.
K mrtvým se musíš sklánět.

IN MEMORIAM INTERNISTY

Země je chudá
na spravedlivé.
A smrt nespravedlivá smrt
nám ještě bere
z těchto blahoslavených.

Země je chudá
na samaritány.
Je plná lazarů.
Milosrdných podobenství v praxi
ubude.
Nemilosrdná je smrt.

Země je chudá
na bližní.
Smrt kdykoli a bez vyzvání
oddělí
skutky od záměrů.
Však podle skutků
jste ho poznali.

IN MEMORIAM RENTGENOLOGA

Své natočené filmy
se samými neherci
povýšil k jejich záchraně.
Nezískal žádnou cenu
festivalu.

Vážil si ceny
života.

V něm mnoho nástrah
neprohlédl
zaujat prohlížením
pacientů.

Zvykl si na tmu.
Rytířsky se štítem
v ní stál
i proti smrti.

PREZIDENT J. F. KENNEDY ZAVRAŽDĚN

(† 22. 11. 1963)

Jako v těžkých dobách zatemnění
každý za staženou tmavou roletou
projevuje lítost žal a roztesknění.
Nesnesitelné je být dnes poetou.

Noc nestačila rozstříhat tmu tmoucí
tolika lidem na smuteční stuhy.
Ráno jsme je nesli pod očima. Kruhy
na hladině slz. Národ nemohoucí.

Tak se žádný výstřel nerozlehl naráz
do všech končin omráčené planety.
Pozůstalých Země více nepoznalas.
Nesnesitelný je úděl poety.

IN MEMORIAM SPISOVATELE

(Janu Procházkovi, † 1971)

Psi v dálce dlouze vyjí.
Ministranti venkovských usedlostí
ministranti těchto obřadů pohřebních.
Moravo Moravo kde jsou tvé obzory?
Věrní psi žalem žalmy vyjí.
Jen lidé ztratí svého Pána
se nermoutí.
Věrní psi žalem žalmy vyjí.
Jen lidé hlídat nepřestanou...

Moravo Moravo kde jsou tvé obzory?
A česká zem je odestlána
k spočinutí...

(Komunistický režim dovolil spisovatele pochovat
pouze na periferním hřbitově v Praze-Košířích,
samozřejmě za asistence policie.)

MOTTO:

*Zde v Pánu odpočívají
sestry Alžbětky
ošetřovatelky nemocných*

(Vyšehradský hřbitov)

Konečně si lehly
jedna vedle druhé
jak na mnohalůžkovém pokoji
jejich pacienti.
Smrt přišla aby zhasly.

Jejich ošetřovatelskou techniku
trpělivosti a milosrdenství
jsme jako zastaralou překonali.

Služba a nic než služba
nemocným
si podmanila životy
svých služebnic.
Neznaly nic víc.

Je ale něco víc?

MOTTO:

*Zde odpočívá
Jan Buryánek
zahradník
nar. 1852 zemřel 1899
Budiž ti země lehkou*

(Olšanský hřbitov)

Co se jí nakypřil
nahnojil naobrýval
nazaléval i nahnětl
holýma rukama.

Na ni sázel...
Všechno do ní vsadil.
Nakonec i své holé ruce.
Klanět se jí žít pro ni
i stárnout při ní...
Nebudiž ti shledána lehkou
tvá po-zemská láska!

Opouštím zarostlý
zpuštělý záhon hrobu.
Na důkaz že zde opravdu
zahradník odpočívá
plevel se činí.

PŘÍTELI JIŘÍMU BINKOVI

(† 1988)

Míval jsi hlavu
svým oknem povznesenou
vysoko v kaštanech.
Koruny kaštanů
opět volně směnitelné větrem
budete utraceny...
Peněžní burza podzimu
čeká na nás
na své burziány.

A ty si klidně ležíš
v trávě na zádech
jako by ses tam od léta
zapomněl na rozptylové loučce.

IN MEMORIAM BÁSNÍKA

„Saze ta vdova po ohni...“
napsal český básník.
A tak mi přišlo
že celá ve smutku
zbyla dnes
i po zpopelněném básníkovi.
Ale cožpak neovdověla
též mateřština?

KRÁL

Panující Herodes
přikázal zamordovat
všechna dítká v zemi judské
ještě dřív než by některé
nevinně mohlo zvolat:
Vždyť král je nahý!
A visí na kříži!
Kráľů král!

IN MEMORIAM PRAVDY

(k sebeupálení Jana Palacha 16. 1. 1969)

Výkřik odpálený do vesmíru.
Ohnivě těleso uprostřed Evropy.

Těm kteří myslí svými břichy
se ani vráska na nich nehnula.
Svíce lojové knoty čadící.
Ohluchlí osleplí fanatičtí.
Neodpouštějme jim
neboť vědí co činí.

Nesmiřitelný výkřik
šlehající do temnot
které mohou všechno obsáhnout.
Středověk ve svém barbarství.
Středověk ve svém mučednictví.
Ne gesto kacířské.
Výstraha vykupitelská
na úpatí hory žulové.

Tak se v Čechách kalila pravda.
Co s pravdou proti oceli?
Co s ocelí proti historii?

OTCI

(† 1991)

Nad jeho hrstkou popela
co ještě chcete vyčítati.
Tělesná schránka v té kovové
se navždy ztratí. Tati tati...

Sám nad tolika rakvemi
přímluvně prosils za zesnulé
za jejich přijetí u Pána
jen bude-li to Jeho vůle.

Prach ten se k prachu zase vrátí.
Věčnost toť náruč Otcova.
Já díky tobě umím představit si
jak se Bůh coby otec zachová.

ZIMNÍ VZPOMÍNKA

Sníh mlčky padá táto na tvůj hrob
mlčení nikdo neodklízí.
Zde všechny kročeje životů
ztichle jak ve sněhu mizí.

A přece přece záleží
kam naše kroky směřovaly.
Drž Pane ve svých stopách nohy mé
aby je dobře znaly.

K DEVADESÁTINÁM

(† 2001)

Maminko
nejprve nosilas nás v sobě
potom ve své náruči
doslova na rukou.

Teď tě celou držím
a jako ty jako ty nás
ke své hrudi tisknu
můj Bože – v urně.

Čas nelze ukládat ani vybírat si...
Nedostává se nezbyvá a není
snad v žádném pokolení.
Jelikož ti jimž jsme ho věnovali
z našich životů odcházejí a odcházejí
s ním.
A hluchá bezčasí po nich zejí a zejí
v nás.

Údělem unést je úděl svůj.
Tak ho pozvedni.
Je k neunesení?!

Ještě že nosí se
po jednom
dni.

MOTTO:

*V hlubokém zármutku oznamujeme všem,
že nás navždy opustil náš milovaný
manžel, tatínek, dědeček, bratr,
švagr, strýc, pan...*

(† 1988)

Chybí zde ještě role spolužáka.
Sedávali jsme spolu v jedné lavici
se sousedským podstrkáváním si úloh
vzkazů svačin legrací.
Životních úloh se musí
zhostit každý sám.

Sedávali jsme spolu v jedné lavici.
A najednou přijde
do hodiny
smrt
a bez řečí nás rozesadí.
Natrvalo.
Zasedací pořádek bychom ještě dokázali
odříkat z paměti.
Jenže teprve smrt nás učí
odříkat se.
I těch co nám nevymizí z paměti.
Častěji čím dál častěji supljuje
měníc naše životní rozvrhy.
A každého si bez výjimky vyzkouší
v některé ze svých hodin
umírání.

„Smrt nepanuje nad tím
kdo uvěřil v Krista.“
Buďme spolu jeho žáky.

OSLEPLÝ O. F. BABLER

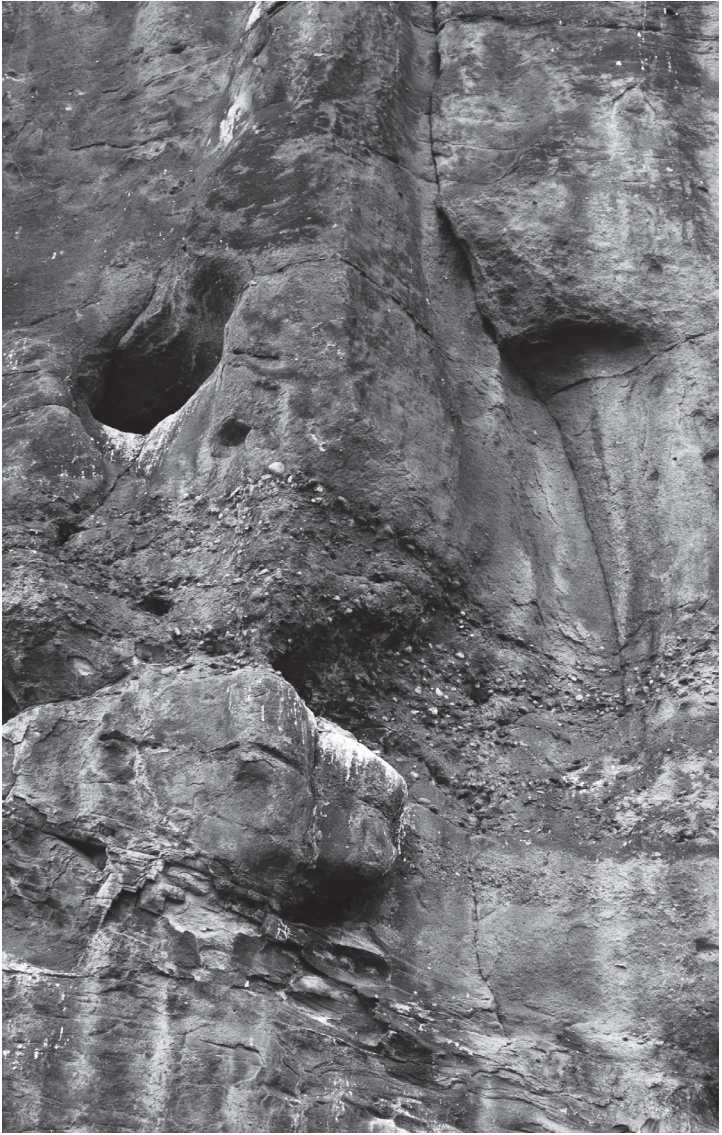
(překladatel, polyglot, † 1984)

Smrt si s ním nejprve podivně zahrávala
stavěla se mu do očí a sváděla jej.
Nevšímal si jí obklopen ctitelkami řečí.
Nakonec měl oči jenom pro ni.
Proboha kam jen to dal oči?
Když ho o zrak připravila
a pojala proti naší vůli za muže
museli jsme vystrojovat...

UMÍRÁNÍ

Smrt kolem vás tančí dnem i nocí
své divošské tance – lidožroutka smrt.
Vítězoslavně křepčí kolem své oběti
připoutané k obětnímu údělu.
Trýzeň z něho vyřezává totem.
V rituálu jejího běsnění
pocítujete závrať děs a nevolnosti.
Tanec smrti zvaný umírání.
Bojíme se to i vyslovit
rozpačitě hledíce
nosit vám vždy čerstvé
milosrdné lži.
Kdyby se tak smrt dala obelstít.
Nemilosrdná smrt!
Nechce milosrdenství
žádá oběti.

„Milosrdenství chci a ne oběti“
nabízí ten který se už obětoval.
Ten nad smrtí vítěz.

SILENT MUSAE

(Jaroslavu Seifertovi, † pátek 10. 1. 1986)

Kam Praho odešel tvůj vyznavač
tvůj zpovědník tvůj mluvčí
statečný ochránce i bohém poslední
co psal jen inkoustovým perem
namáčeným do borůvčí.

Že není ani stopy v ranním sněhu?
Jen se rozhlédni

jeho pero bylo nejmenší
z tvých věží
bylo jemným rydlem do srdcí i do paměti.
Náklady jeho knih na srdci lidem leží
a nové přibudou tam dětem našich dětí.

ZE SMUTEČNÍHO OZNÁMENÍ MÉ ŽENY

(† 2005)

Jednou se proměníme ve vzpomínku.
Ty v mou já v tvoji?
A naše jedno jediné
bude dvojí.

Jednou se proměníme ve vzpomínku.
Buď jen já v tvou
anebo jen ty v moji...

Bylas mým snem
mým vyplněným přáním
bylas mou živou přítomností...
Teď výhledem jsi mého času
osiřele ústícího do věčnosti...

RODINNÉ FOTOGRAFIE

Žloutnou stáříím jak podzimní listy
popadané kamsi na dno
zapomnění.

Smeteni na hromádky
(do kovových schránek)
byli ti co na nich vyvoláni
ke zvěčnění.

Ta neúprosnost!
„Avšak Hospodinovo milosrdenství
od věků na věky...“

(Ž 103, 17)

2. LISTOPAD

S dušičkami mrtvých
se domlouváme po drátě
který je stočen
do věnečků a věnců
pietně kladených
jak pytlácká oka
políčená vzpomínkám
do nichž se
ve své bezbrannosti
chytíme sami.

SVÍCE

Hoříme pro tebe člověče
nedočkavostí
na tvých narozeninových dortech
nadšením
na vánočních stromcích
a slavnostních stolech
žalem ubýváme
na tvých náhrobcích.

Byť jsi nám nevěrný s elektřinou
s námi to vždycky nějak sfoukneš.
Zůstáváme ti nejvěrnější.
Až za hrob.

**MEMENTO
MORI**

MOTTO:

*Až budeš jednoho dne, Pane, svážet
do stodoly,
co jsi stvořil, otevři nám svá vrata dokořán,
ať smíme vstoupit tam, kde už se nebude
odpovídat, protože odpovědi nebude, kde
bude už jen blaženost,
ten klenbovní svorník všech otázek,
ta tvář, jež skýtá uspokojení.*

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

POZNÁNÍ

*Není třeba spěchat, smrt se dočká.
Je zbytečné hromadit majetek,
vezme si všechno a spokojí se s málem.
Není třeba být známý, neptá se na cestu.
Je marné být mocný a nepostradatelný,
troufne si na každého.
Je však třeba radovat se z každého dobra,
být vděčný i za prosté věci, žít s lidmi
v míru, a proto štědře odpouštět, abyste,
až přijde a odejde, byli stále mezi těmi,
kdo vás mají rádi.*

PETR PIŤHA

MOTTO:

*Co je váš život? Jste jako pára,
která se na okamžik ukáže a potom zmizí.*

(List Jakubův 4,14)

Abychom nebyli párou
nad hrnci egyptskými
ale párou která v jistých okamžicích
pootočí svět správným směrem.

Ať jakkoli se páříme či naporujem
zůstáváme párou.
Párou jdoucí ovšem od úst
Hospodinu.

PARTE

Na černě orámovaných
kandidátkách
volí smrt.
Má zvláštní urny.

Její demokracie je v tom
že i my kteří vedeme
proti ní opozici
budeme zvoleni.

PLNÁ MOC

Máme svá osobní konta
na nichž nám bez velkých zásluh
přibývá dnů...
Počítáme samozřejmě s nimi.

Ale smrt je může
kdykoliv vyzvednout.
Má k tomu plnou moc.
Jako bychom to nevěděli...

HŘBITOV NA KOPCI V POLÍCH

Přes hřbitovní kříže při kostele
výhledy do krajiny zimomřivé.
Leden ji povléká do bílých cích a stele.
Zde ustláno má každý později či dříve.

Odtud se výhledy na všechna „zítra“
obracejí dovnitř do našeho nitra.

Na kamenné desce stolu
v tak pomíjivém životě
pomíjivé verše píši
o kráse naději o psotě
než jiná deska
z mramoru neb kamene
až se srdce ztiší
přikryje mne.

Teprve když vás
na podložní míse
servíruje osudu
sama nemožnost
vnímáte – a jak vděčně –
že čisté prostěradlo
je prostíráno pod vás
a ne shora.

PLUVIA

Stojatá voda kaluží
voda důchodkyně
voda na konci svých životních cest
na odpočinku voda
ke které přiběhne
sem tam dítě
vnouče její
vyšlé z vody k vodě.

Stojatá voda kaluží
závidí bystrinám
splavům i peřejím.
Veletokům.
Voda svěcená samým nebem.
Nemá kam pospíchat
ze zápraží
které jednou všichni překročíme.

Smrt už nechodí
po svých patních kostech
s kosou.

Smrt jezdí
předjíždí
létá.
Zvyšuje nadzvukově
rychlost.

Věz i ty samolibý sebestředný vzpurný
z plechu své nóbl limuzíny
přesedneš jednou do plechové urny.

PŘÍBĚH

Požádal o vízum
na onen svět.
Nedostal výjezdní doložku
ani devizový příslib.
Emigroval tajně
přes hranici života a smrti.
Parte bylo jeho
celním prohlášením.
Označili ten čin za zradu
za projev malého vlastenectví.
Uzákonili nemožnost
jeho návratu.
Nevadilo mu to
věděl bezpečně
že všichni přijdou za ním.

POCHOVAT SI DEN

Na sotnách prodloužených stínů
je vynášen den
pochovávaný v nás.

Užitečností naší měřena
je za něj vděčnost
Hospodinu.

OTÁZKA PRO SMRT

Padnuv ti do oka – do očního důlku
kdy proměníš mě ve své přání?
Kdy se ti vyplním? A zda-li bez reptání?

ZE ŽIVOTA

Za zdí hřbitova
příšerná skládka.
Hřbitovní ticho ruší
lidská hádka.
Za zdí hřbitova
zkrátka
skládka
živých.

PŘIZNEJME SI

Neulpívá i faleš
na stuhách kytic pohřebních?
Ještě že nefalšované a pravé
jsou živé květy v nich.

OTÁZKA

Myslíme na ty co nás přežijí
aby s odstupem let
měli na koho v dobrém pomyslet?

NÁŠ ČAS

Chybí stále chybí.
Sem tam mezi námi
pobíhá zavolání
na vodítku šňůry
i volně mobilní.
V dopisních obálkách
napsaných někým za nás
chodí naše parte
včas.

V životě hledal rozptýlení jen.
Netušil jak teprve po smrti
dokonale bude rozptýlen.

Poslední z rodu ženského
s námi ještě zakoketuje si smrt.
A žádný z nás jí neodolá.
V ní se budem zhlížet zdola.

OPĚT ČAS VÁNOČNÍ

Čas nadělovaných vzpomínek na ty co se
nedožili...
Ulehčí nám onu osudovou chvíli –
že odcházet bude za kým i ke Komu?!

MORS

Pokaždé znovu zaskočení
jejím oznámením
tou nečekaně předloženou uzávěrkou
která nám stejně nesouhlasí
a ani my nesouhlasíme s ní
při takovém přebytku výčitek.

Co křížů bylo vztyčeno
u cest i na hřbitovech
v kostelích i na bojištích
od onoho osudného
Velkého Pátku?

Proč právě kříž
když katův meč
kulka i gilotina
jsou o tolik šetrnější
nástroje popravčí?

Jenže kříž kříž Kristův
zkřížil smrti
plány na vítězství.
A odsouzcům k trestu smrti
udělena byla milost.

OBSAH

IN MEMORIAM

- Umění Aeskulapovo (Malá vizita) ... 5
- Exitus laetalis (Tlak mé krve) ... 5
- Noční služba (Malá vizita) ... 5
- Šofér sanitky (Malá vizita) ... 6
- Vše možně snažíme se ... 6
- Věc paradoxu (To je věc) ... 6
- Babička (Stáčení podzimu) ... 7
- Děda (Stáčení podzimu) ... 8
- Sklidili z prostřených stolů (Stáčení podzimu) ... 9
- Růže na konci října (Stáčení podzimu) ... 9
- Krematorium v Olomouci ... 10
- Nač hasit (Bez receptů) ... 10
- Až jazyky plamenů ... 10
- Konec I. světové války (Stáčení podzimu) ... 11
- Sad růží v Lidicích ... 11
- VII. zastavení (Via crucis) ... 12
- A já se neubráním ... 13
- Dětské bačkůrky (To je věc) ... 14
- In memoriam pediatra ... 15
- In memoriam internisty ... 16
- In memoriam rentgenologa ... 17
- Prezident J. F. Kennedy zavražděn ... 18
- In memoriam spisovatele ... 19
- Konečně si lehly (Stáčení podzimu) ... 20
- Co se jí nakypřil (Stáčení podzimu) ... 22
- Příteli Jiřímu Binkovi (Stáčení podzimu) ... 23
- In memoriam básníka ... 23
- Král (Ptám se svých slov) ... 24
- In memoriam pravdy ... 24
- Otci ... 25
- Zimní vzpomínka ... 25
- K devadesátinám ... 26
- Čas nelze ukládat ... 26
- Údělem unést je úděl ... 26
- Chybí zde ještě ... 27

Osleplý A. F. Babler ...	28
Umírání ...	28
Silent musae (Silent musae) ...	30
Ze smutečného oznámení mé ženy ...	31
Rodinné fotografie ...	31
2. listopad (Stáčení podzimu) ...	32
Svíce (To je věc) ...	32

MEMENTO MORI

■ ■ ■ Abychom nebyli párou ...	36
Parte ...	36
Plná moc ...	37
Hřbitov na kopci v polích ...	37
■ ■ ■ Na kamenné desce stolu ...	37
■ ■ ■ Teprve když vás ...	38
Pluvia (Stáčení podzimu) ...	38
■ ■ ■ Smrt už nechodí (Tlak mé krve) ...	39
■ ■ ■ Věz i ty samolibý (Terče-to) ...	39
Příběh ...	40
Pochovat si den ...	40
Otázka pro smrt (Terče-to) ...	40
Ze života ...	42
Přiznejme si ...	42
Otázka (Terče-to) ...	42
Náš čas ...	43
■ ■ ■ V životě hledal (Terče-to) ...	43
■ ■ ■ Poslední z rodu (Terče-to) ...	43
Opět čas vánoční (Terče-to) ...	43
Mors ...	44
■ ■ ■ Co křížů bylo vztyčeno ...	44

EDIČNÍ POZNÁMKA

V tomto souboru jsou zařazeny básně z několika autorových sbírek i verše dosud nepublikované. Tituly sbírek, z nichž jsou básně převzaty, uvádíme v obsahu u názvů jednotlivých básní.

E D I C E
V I A F A C T I

ALOIS VOLKMAN

IN MEMORIAM

1. vydání, Praha 2010
Fotografie Jiří Kupka
Dřevořezba (str. 14) Pavel Hladký
Grafická úprava akad. malíř Marek Jodas
Tisk MP PRINT

Vydavatel Náboženská obec CČSH,
Praha 10 – Vršovice, Moskevská 34/967
www.husuvsbor.cz, e-mail: info@husuvsbor.cz

ISBN 978-80-254-8393-0